De Laatste der Royals

Deel 1:

Een Koninklijke Tragedie

V.M.A. Schreurs

Titel: De laatste der Royals, deel 1: Een Koninklijke Tragedie
ISBN: 978 940 380 4675
Schrijver: V.M.A. Schreurs
Coverontwerp: V.M.A. Schreurs
Uitgever: Gerlach's erfgoed Publishing
Uitgave: Tweede uitgave
Jaargang: Juli 2025

www.delaatstederroyals.nl
info@delaatstederroyals.nl

© Copyright V.M.A. Schreurs – Juli 2025

Uit deze uitgave mag geen enkele letter, woord, zin, alinea, hoofdstuk, karakter, naam of oord dat beschreven wordt in dit boek van De Laatste der Royals hun bladzijdes verlaten. Ieder ander onderwerp dat iets te maken heeft met De Laatste der Royals mag niet verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, schermafbeeldingen, microfilm, internet, sociaal media of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur V.M.A. Schreurs.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de schrijver V.M.A. Schreurs te wenden.

© V.M.A. Schreurs – Juli 2025

Een ode aan een held zonder cape:

Dapper, moedig, humorvol en een doorzetter,
Een paar woorden die jou als persoon beschrijven,

Jij hield van het leven,
Maar jouw laatste jaren waren een hel op aarde,
Moegestreden, maar opgeven wilde je niet,
Tot de laatste snik bleef jij een vechter,
Tot de laatste ademhaling heb jij gestreden,

Het was genoeg geweest,
Jij accepteerde jouw naderende einde als een held,
De dood keek jij met vooral heel veel opluchting tegenmoed,
Waarna jij werd meegenomen op een reis zonder eindbestemming,

Als leven lijden wordt, dan is de dood een verlossing.

Rust zacht lieve Papa,

Trots als jij was toen De Laatste der Royals het levenslicht zag,
Alles wat daarop volgde deed jouw stralen van geluk,
Helaas heb jij deze vernieuwde uitgave niet meer mogen meemaken,

Voor altijd leef jij voort in mijn hart en herinneringen,
Als de held zonder cape die jij bent.

Al het Nieuwe

Heeft een Begin.

De Grote Overheerser zal een Einde brengen aan de
Heerschappij van de Royals.
Diegene die De Grote Overheerser kan Overheersen,
Komt uit een Wereld die wij niet Kennen.
Diegene zal De Grote Overheerser Verslaan
met dezelfde Krachten.
Zij aan zij Strijdend met De Laatste der Royals.

Proloog:

De hemel werd verlicht door een felle bliksemschicht die niet veel later werd opgevolgd door een zware donderklap. Een gedrongen, gezette vrouw met lange, zwarte krullen ontwaakte met een rochelende zucht uit haar trance, terwijl over haar wang een traan naar beneden rolde. Ze staarde angstig naar de tekst op een stuk perkament dat voor haar lag, toen op datzelfde moment een ijzingwekkende schreeuw door het kasteel galmde.

Een slanke, blonde vrouw rende een stenen wenteltrap omhoog met een baby stevig in haar armen geklemd. Het kind krijste de longen uit haar lijf waardoor de koningin haar radeloosheid met de seconde groter werd. De dood zou ondertussen haar hele gezin omarmd hebben: haar man, Koning Deco, van wie ze zoveel hield; hun enige zoon Ewoud, die ooit nog eens Koning zou worden van Gerlach; en hun prachtige dochter Gislene, mooier dan de mooiste Del. Zelfs haar, van wie hij claimde zoveel te houden, heeft hij vermoord - alleen maar voor het verkrijgen van een beetje macht.

Koningin Manjana bleef even staan om op adem te komen en probeerde de baby te sussen door een vinger in haar tandeloze mond te duwen. Onderaan de trap sloeg een deur met een harde klap dicht waarna rennende voetstappen galmend dichterbij kwamen. 'Je kunt je wel verstoppen, maar ik zal jullie toch vinden,' riep een kakelende mannenstem plagerig. 'En als ik dat gedaan heb, is jullie hetzelfde lot beschoren als al jouw andere familieleden.' Koningin Manjana rende zo snel ze kon de trap verder omhoog. Ze moest iets verzinnen, anders was het te laat en zou ook de laatste der Royals sterven. Er was een minimale kans dat haar jongste kind deze avond kon overleven, maar dan moest ze het wel tot boven halen. De lange jurk die ze droeg en de baby in haar armen maakte het niet makkelijk om snel boven te komen, terwijl de galmende passen van haar achtervolger snel dichterbij kwamen. Buiten adem bereikte koningin Manjana het torenkamertje bovenaan de trap waar zij met een oerkreet de deur opengooide. 'De voorspelling komt uit,' riep Mazina de Voorspelster met wijd

opengesperde angstogen zodra ze de koningin in de deuropening zag staan. 'Ik weet zeker dat ons laatste uur onder de levenden is aangebroken. Het spijt mij dat ik dit niet heb voorzien.'

De ronde torenkamer had maar één enkel raam tegenover de deur, uitkijkend over het immens grote bos van Geen Wederkeer. Onder het raam stond een eenpersoonsbed met een matras van stro en een platte hooibaal als kussen. Op de grond lag een nest waar een ooievaar op zat die zachtjes met zijn snavel klikte toen koningin Manjana de torenkamer binnen stapte. In het midden van de kamer stond een houten tafel waarop een koperen kandelaar stond met een bijna opgebrande kaars. 'Vlug,' riep de Voorspelster gejaagd. 'Wij zullen deze avond niet overleven, maar we kunnen wel ervoor zorgen dat hij nooit achter de voorspelling komt.' Koningin Manjana haar stem sloeg meerdere keren over toen zij met moeite de woorden uit haar keel kreeg geperst.
'Jij bent mijn laatste hoop,' jammerde zij met hoge uithalen. 'Help mij de baby redden. Stuur haar naar het Tranendal waar de Waterlanders haar zullen beschermen.'

Mazina hield het stuk perkament met de geschreven voorspelling in het vlammetje van de kaars, maar de Voorspelster wachtte niet tot het stuk papier tot as was vergaan. Ze trok zonder te vragen de huilende baby uit de armen van de koningin waarna zij het hummeltje steviger omwikkelde met de lakens waar ze in zat. Manjana viste een gouden medaillon aan een dunne, gouden ketting uit haar decolleté dat zij om de nek van de baby gooide. 'Zo zal jij jouw familie nooit kunnen vergeten,' fluisterde de koningin, terwijl zij haar kind een kus op het voorhoofd drukte. De Voorspelster stapte daarna met de baby in haar armen naar de ooievaar op het nest.
'Breng haar naar de Waterlanders in het Tranendal. Keer daarna nooit meer terug,' fluisterde Mazina zo zacht dat zelfs koningin Manjana haar niet kon verstaan. De grote vogel pakte het laken stevig in zijn snavel en verdween met klapperende vleugels door het raam. Hij was nog maar net vertrokken toen de deur met een klap openvloog.

Een lange, slungelige man stapte de torenkamer in. De koningin kroop angstig piepend tegen de Voorspelster aan, maar die ging met gespreide armen voor de koningin staan om haar te kunnen beschermen tegen het naderende onheil. 'Jij

zult mij als eerste moeten doden, maar je bent te laat,' riep de Voorspelster luid om indruk te maken, maar de man begon luid kakelend te lachen.
'Hoe bedoel je, te laat?' snauwde hij bits. 'Als ik klaar ben met jou, zullen ook de laatste der Royals sterven. Daarna zal ik regeren over Gerlach.'

De hemel werd opgelicht door een felle bliksemschicht waarop direct een rommelende donderklap volgde. Op datzelfde moment haalde de man een zilveren mes uit zijn mouw tevoorschijn. Hij gooide met een brul het wapen richting de Voorspelster. Het mes kwam recht in haar borst terecht en doorboorde haar hart. Mazina zakte, met een geluidloze kreet op haar gezicht, als een pudding in elkaar. Uit haar borst steeg een doorzichtige, zilverachtige rook omhoog die daarna door het raam naar buiten zweefde. 'Nu zijn jij en die stinkbaby aan de beurt,' siste de man dreigend, terwijl hij een stap richting de koningin zette. 'Trouwens, waar is de kleine keutel?' vroeg hij sarcastisch, maar koningin Manjana staarde hem met een gezicht vol diep gegronde haat aan.
'Mij kun je doden, maar mijn baby zal jij nooit in jouw smerige tengels krijgen!' schreeuwde ze buiten zichzelf van woede. 'Op een dag zal mijn dochter naar dit kasteel terugkeren om ons allemaal te wreken.' De man lachte kakelend waarna hij een paar grote stappen dichterbij zette.
'Niet als ik haar eerder kan vinden en als ik dat doe, dan zal haar lot bezegeld zijn,' zei hij boosaardig smalend. Koningin Manjana accepteerde met een trieste glimlach haar naderende einde. Zij zou weer herenigd worden met haar geliefde familieleden. De zekerheid dat haar jongste telg het drama zou overleven maakte de laatste seconden van haar leven een gelukzalig moment.
'Er komt een dag dat jij hier spijt van gaat krijgen!' schreeuwde Manjana, terwijl ze met een trillende hand naar de man wees.
'Misschien, maar die dag is niet vandaag,' zei hij nonchalant. Hij haalde zijn schouders op alsof het hem niet veel kon deren.

De man sprong naar het lichaam van Mazina en trok met een ferme ruk het mes uit haar borst, waarna hij het bloed van de Voorspelster met zijn mouw van het lemmet veegde. Daarna greep hij koningin Manjana bij haar lange, blonde haren en trok met ruw geweld haar hoofd naar achteren. De man zette grommend het mes op haar keel, maar voordat hij met een lange haal haar strot doorsneed, slaakte Manjana een lange ijzingwekkende schreeuw. De koningin belande stuiptrekkend op de grond waarna haar bloed het grootste gedeelte van de vloer besmeurde. De man stapte met kordate passen naar het raam waar hij maniakaal

begon te lachen, terwijl hij over het bos van Geen Wederkeer uitkeek. Hij was vanaf nu de nieuwe heerser over Gerlach. Er was niemand die daar nog iets aan kon veranderen. De hemel werd opgelicht door een bliksemschicht. Een rommelende donderklap rolde daar gelijk achteraan. De man sprong met een sierlijke pirouette over het levenloze lichaam van koningin Manjana waarna hij opgetogen de ronde torenkamer uit huppelde.

*

Uren later landde een ooievaar op een smalle, onverharde straat in een primitief dorp aan de andere kant van het bos van Geen Wederkeer. De vogel hipte ongezien naar het dichtstbijzijnde huisje van klei en riet. Daar legde hij het bundeltje dat hij stevig in zijn snavel hield voorzichtig voor de deur neer en tikte met zijn steltpoot tegen het hout. Nadat de hemel werd verlicht door de bliksem begon de baby zachtjes te jammeren. De lichtflits werd vergezeld door een luide, rommelende donderklap waardoor de ooievaar met klappende vleugels wegvloog.

De deur werd op een kier opengedaan. Een mannelijke Waterlander spiekte terughoudend door de spleet naar buiten. Hij kreeg de huilende baby op de grond in het oog en deed aarzelend de deur een stukje verder open. De Waterlander pakte de baby voorzichtig op en wiegde haar in zijn armen om haar te laten stoppen met huilen, maar ze begon steeds harder te brullen. Ze was met geen mogelijkheid stil te krijgen. Hij nam snel het krijsende kind mee naar binnen, niet wetende van het vreselijke drama dat zich kilometers verderop in Taniumstad had voltrokken.

*

Een paar deuren verderop zat een vrouwelijke Waterlander in een blauwe fauteuil voor een knapperend haardvuur rustig te lezen. Ze was zo in haar boek verdiept, dat ze niet merkte dat een doorzichtige, zilverachtige rook door de schoorsteen naar beneden was gedaald en op haar afzweefde. De rook drong op de plek bij haar hart naar binnen. Direct daarna verscheen op haar borst een teken van een V met een cirkel door het midden. Haar blauwe ogen rolden in hun kassen naar achteren waarna de Waterlander met een diepe zucht in een

trance raakte. In haar hoofd verschenen vage oncontroleerbare beelden van een man die de hele koninklijke familie op brute wijze afslachtte.

De hemel werd verlicht door een felle bliksemflits die werd gevolgd door een rommelde donderklap. De Waterlander schrok zo erg van het verwoestende geluid, dat het boek dat in haar schoot lag met een doffe klap op de grond viel. Ze ontwaakte met een rochelende zucht uit haar trance en sperde haar ogen wijd open. Haar hart bonsde in haar keel, terwijl dezelfde angst die koningin Manjana tijdens de moorden gevoeld moest hebben haar overmeesterde.

De Waterlander streek haar blauwe haren uit haar gezicht, terwijl over haar wang een traan naar beneden rolde. Uit het niets voelde ze een steek in haar hart. Ze greep schreeuwend naar haar borst waarna zij uit de stoel gleed. Haar hele lichaam schokte wild nadat zij met een harde smak op de grond belandde.

Hoofdstuk 1:

Het onweer van de avond tevoren was gaan liggen en de middagzon stond hoog aan een strakblauwe hemel. In de werkkamer van een wit kasteel bovenop een heuvel in het midden van een ommuurde stad zat een lange, slungelige man in een troonachtige stoel achter een rijkelijk versierd houten bureau. Zijn weelderige kapsel was gitzwart van kleur en zijn grijze ogen leken uit zijn wezelachtige gezicht te knallen. Een sikje met een krul aan het einde sierde zijn spitse kin. Hij droeg een afzichtelijk mintgroen pak met een zilverkleurige mantel met gouden sterren die over zijn schouders was gedrapeerd. De werkkamer was een statig vertrek met een mahoniehouten lambrisering. Aan de muren hingen de portretten van alle Royals die ooit hadden geregeerd. In de haard knetterde een paars vuur waarboven een zwarte ketel hing met daarin een groene, papperige, pruttelende substantie waar een rode walm uit opsteeg.

Eindelijk had hij de macht in handen. Datgeen waar hij altijd al van had gedroomd. Als kleine jongen wenste hij al dat hij ooit in het witte kasteel zou kunnen wonen. Deze wens had kunnen uitkomen, toen hij op een dag prinses Gislene Royal leerde kennen. Zij was zo mooi dat hij op slag verliefd werd op haar, maar helaas was de liefde niet wederzijds. Wat hij ook probeerde, haar gevoelens werden nooit meer dan een oppervlakkige vriendschap, als daar al sprake van was. De vele brieven die hij stuurde bleven onbeantwoord en de cadeautjes werden bijna allemaal ongeopend teruggestuurd. Alleen de bossen bloemen hield ze. Op de dag dat bekend werd dat de prinses zich verloofd had met een prins uit een van de buurlanden zwoor hij wraak. Als zij niet met hem zou trouwen dan zou niemand haar krijgen, maar als hij alleen haar zou doden had hij nog altijd niet de volledige macht. Haar hele familie moest uit de weg worden geruimd. Dat was de enige manier om te krijgen wat hij wilde - de kroon van Gerlach.

Naast het bureau stond een gouden staf met bovenop een groene bol waarop een ekster met haar kop onder haar vleugel zat te slapen. De man porde de zwart-witte

vogel waarna die zacht schetterend wakker werd. 'Moet ik die baby zelf gaan zoeken, of moet ik een beloning uitloven en anderen het werk laten doen? De meeste volkeren hebben het niet zo breed. Daarbij kan iedereen wat extra goud gebruiken,' vroeg hij, maar de ekster kraste beledigd en stak gepikeerd haar kop onder haar vleugel. 'Er moet toch iemand zijn die mij de prinses wil overhandigen voor een paar goudstukken?' mompelde de man terwijl hij in gedachten aan de krul in zijn sik draaide. 'De koningin zou haar nooit zomaar aan haar lot overlaten? Haar hele familie is dood en ze is nog zo klein. Ik denk niet dat zij er ooit achter komt van welke familie zij werkelijk afstamt.'

Na dat gezegd te hebben stond hij op en stapte naar de ketel die boven het paarse haardvuur hing. De groene substantie pruttelde ongestoord, terwijl bellen zich aan het oppervlak vormde. Hij stak zijn neus in de rode opstijgende walm en snoof goedkeurend het aroma op. Iemand in zijn positie moest altijd op zijn hoede zijn. Hij had snel een leger nodig ter bescherming. De man begon te glunderen van geluk, want het begon er sterk op te lijken dat zijn wens om de heerser over Gerlach te worden eindelijk ging uitkomen. Hij moest alleen ervoor zorgen dat de volkeren niet in opstand kwamen. Hoe hij dat kon voorkomen wist hij nog niet. Eerst maar eens bekend maken dat alle Royals dood waren en dat hij vanaf nu het regerend staatshoofd over hun geliefde land was. De man nam weer plaats in de troonachtige stoel en sommeerde de lakei die voor de deur van de werkkamer stond. 'Ga Jim Poo de Rijmelaar halen,' commandeerde hij bazig waarna de lakei buigend de werkkamer verliet.

De lakei kwam een paar minuten later terug met een grotesk uitziend mannetje. De Rijmelaar was niet veel groter dan een kind van zeven. Het wezen had een gelige huid en lange, zwarte, vettige haren die hij in een paardenstaart droeg. Zijn ogen waren zwart zonder oogwit. Aan zijn handen zaten dunne vingers met vieze, gele nagels. 'U had om mij gevraagd, nieuwe koning. Die nu heerst zonder officiële kroning?' rijmde de Rijmelaar op slijmerige toon zodra hij voor het bureau stond.
'Ik wil een bericht uitgeven dat jij daarna door heel Gerlach gaat verspreiden,' zei de man nors. De Rijmelaar boog diep voorover totdat zijn neus bijna zijn knieën raakte.
'Ik zal doen wat u wil. Ook al vind ik uw hart koud en kil,' mompelde het mannetje terwijl hij langzaam overeind kwam.

‘Ik heb jou niet gevraagd wat jij van mij vindt,’ beet de man het wezen boos toe. ‘Noteer gewoon wat ik zeg.’

De Rijmelaar klom met enige moeite op de stoel aan het bureau, rechtte zijn rug, zette de top van zijn dunne wijsvinger bovenaan een stuk perkament en staarde met een afwachtende blik naar de man. Zodra die begon te dicteren maakte Jim Poo een schrijvende beweging waarna de woorden op het perkament verschenen alsof hij met een pen aan het schrijven was, ook al kwam de inkt uit zijn gelige vingernagel.

‘Bij deze moet ik met pijn in mijn hart meedelen dat alle leden van de familie Royal het leven hebben gelaten, behalve de laatstgeborene. Zij is momenteel vermist. Iedereen die mij informatie over haar verblijfplaats kan verschaffen zal hiervoor rijkelijk worden beloond. Koning Deco Royal heeft voor zijn onfortuinlijke dood de macht aan mij overgedragen. Iedereen die probeert mijn bewind te ondermijnen zal daar zwaar voor boeten. Diegene zal die overtreding moeten bekopen met zijn leven, maar iedereen die voor mij wil komen werken is welkom. Er is altijd werk voor iemand die zich wil inzetten, diegene zal daarvoor een riante vergoeding ontvangen. Alle inwoners van ons mooie Gerlach gaan vanaf nu levenslasten betalen. Deze bedraagt een heel goudstuk per inwoner bij iedere nieuwe maan. Als je niet in staat bent om aan deze verplichtingen te voldoen zal daar een sanctie op volgen die de openstaande schuld zal verdubbelen. Mijn Kloons zullen bij iedere nieuwe maan bij alle inwoners van Gerlach het verschuldigde bedrag komen innen. Zij hebben het recht om iedereen te arresteren die het niet eens is met deze nieuwe wetgeving. Opstandelingen worden direct de kop ingedrukt. Iedereen die afwijkt van het regime zal daardoor vogelvrij worden verklaard. Mocht je een opstandeling aangeven, dan kun je een leuke beloning verwachten. Iedereen die aan mijn kant staat zal baden in luxe. Alle tegenstanders zullen het moeten doen met bittere armoede.

Met de welgemeende groeten van jullie nieuwe staatshoofd,

Zidion Zwakhals.’

Zodra Zidion klaar was met dicteren keek hij uiterst voldaan neer op de Rijmelaar die tegenover hem zat. ‘Ik weet niet wat uw plan is, maar als u denkt